

conditions, the principle of legal awareness and responsibility, the principle of leadership development) that ensure the effective formation of military and professional culture of future officers, promoting the development of their professional, moral and ethical qualities necessary to perform their duties in terms of modern military challenges.

The necessity of integrating the social and humanitarian component into the process of officers' training, which contributes to the formation of comprehensively developed, morally stable and patriotic military personnel, is actualized.

Keywords: *future officers, military professional training, military professional culture, vocational training, social and humanitarian training, operational and strategic training, psychological training.*

Стаття надійшла до редакції 27.09.2024 р.

УДК 005.591.6:330.34:502.131.1

DOI [HTTPS://DOI.ORG/10.33989/2075-146X.2024.34.318009](https://doi.org/10.33989/2075-146X.2024.34.318009)

ІННА ІЩЕНКО

ORCID: 0000-0001-9602-3554

ОЛЕНА ЖДАНОВА-НЕДІЛЬКО

ORCID: 0000-0002-1414-2355

ОКСАНА БОЛЬШАЯ

ORCID: 0000-0003-0543-5196

ІРИНА БАБЕНКО

ORCID: 0000-0001-6481-014X

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

У статті розглянуто концепцію системного підходу до управління як ключового інструменту для досягнення сталого розвитку. Проаналізовано основні принципи та складові системного підходу, а також їхню роль у забезпеченні гармонійної взаємодії між економічними, соціальними та екологічними аспектами. Обґрунтовано необхідність інтеграції системного мислення в управлінські практики для досягнення довгострокової стійкості. Проаналізовано сучасні підходи в управлінні сталим розвитком та досліджено інноваційні концепції, методики та практики, що спрямовані на забезпечення гармонійної взаємодії між економічними, соціальними та екологічними компонентами. Акцентовано увагу на впровадженні стратегічного, адаптивного, технологічного та соціально-орієнтованого підходів, які забезпечують ефективність управління в умовах динамічного зовнішнього середовища. Розглянуто роль інноваційних інструментів, таких як моделювання, прогнозування та використання сучасних інформаційних технологій, у підвищенні обґрунтованості управлінських рішень. Висвітлено переваги інтеграції різних підходів для формування стійких стратегій розвитку, спрямованих на досягнення балансу між економічною ефективністю, соціальною відповідальністю та екологічною стійкістю. Окремо проаналізовано прикладні аспекти використання системного підходу, що демонструють його потенціал у підвищенні конкурентоспроможності організацій та сприянні глобальним цілям сталого розвитку. Отримані результати можуть бути використані як основа для розробки нових методик управління та вдосконалення існуючих практик, орієнтованих на забезпечення довгострокової стійкості організацій у глобалізованому світі.

Ключові слова: *системний підхід, управління, сталий розвиток, цілі сталого розвитку, економічна стійкість, соціальна відповідальність, екологічна сталість, стратегічне планування, адаптивність, інновації, моделювання, прогнозування, конкурентоспроможність, довгострокова стійкість*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. У сучасному світі сталий розвиток стає однією з головних стратегічних цілей для держав, підприємств та громад. Це обумовлено необхідністю гармонізувати економічне зростання,

соціальну справедливість та екологічну безпеку, що є критично важливими для збереження природних ресурсів і забезпечення якості життя майбутніх поколінь. Однак досягнення цієї мети ускладнюється низкою факторів: нестабільністю ринкових умов, зростанням екологічних ризиків, нерівномірністю доступу до ресурсів і глобалізаційними викликами.

Ефективне управління сталим розвитком потребує застосування системного підходу, який дозволяє враховувати взаємозв'язки між економічними, соціальними та екологічними складовими. Недостатнє розуміння цих взаємозв'язків часто призводить до прийняття рішень, що не враховують довгострокові наслідки, порушують баланс між інтересами різних груп зацікавлених сторін або створюють додаткові ризики для системи в цілому.

З огляду на це, проблема інтеграції системного мислення в управлінські практики набуває важливого як наукового, так і практичного значення. З одного боку, це вимагає розробки нових концепцій, методик та інструментів для забезпечення гармонійної взаємодії між різними компонентами сталого розвитку. З іншого боку, практична реалізація цих підходів потребує трансформації управлінських підходів у бізнесі, державному управлінні та інших секторах.

Таким чином, актуальність теми зумовлена необхідністю дослідження сучасних системних підходів до управління сталим розвитком, що сприяють формуванню стійких стратегій, адаптивних до викликів глобалізації, та забезпечують довгострокову конкурентоспроможність організацій. Це завдання є ключовим як для наукової спільноти, яка займається питаннями сталого розвитку, так і для управлінців, які прагнуть впроваджувати ефективні рішення у своїй діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор. Системний підхід до управління сталим розвитком є предметом численних наукових досліджень, що підкреслюють важливість інтеграції економічних, соціальних та екологічних аспектів для досягнення стійкості організацій, саме в роботах таких науковців як Б. Данилишина та Л. Шостак (1999), П. Варе, В. Скотт (2007), Б. Карпінський, І. Васильків та інших (2016), П'ятницька Г. Т. (2021). Незважаючи на значний науковий внесок цих авторів, системний підхід до управління сталим розвитком в умовах глобальних викликів та воєнного стану, залишаються недостатньо розкритими.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження та аналіз сучасних системних підходів до управління сталим розвитком, що забезпечують гармонійну взаємодію між економічними, соціальними та екологічними аспектами. Проведення критичного аналізу існуючих наукових підходів до визначення поняття «сталий розвиток». Систематизувати наукові підходи до управління сталим розвитком із визначенням їхньої сутності та особливостей застосування. Визначити переваги та обмеження стратегічного, процесного та системного підходів у контексті забезпечення сталого розвитку. Розглянути роль технологій, інновацій і НТП у досягненні Цілей сталого розвитку (ЦСР). Обґрунтувати необхідність інтеграції системного мислення в управлінські практики як інструменту для вирішення сучасних викликів і забезпечення довгострокової стійкості. Запропонувати практичні рекомендації для впровадження системного підходу в управління сталим розвитком на рівні підприємства та регіональному рівні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Отже, поняття «сталий розвиток» та концепція сталого розвитку зазнавали змін з плином часу і, ймовірно, продовжуватимуть змінюватися. На сьогодні це поняття часто вважають багатозначним, що зумовлено різноманітним його трактувань. З огляду на це, доцільним є проведення короткого критичного аналізу та систематизації наявних визначень основного поняття концепції сталого розвитку. Дефініції сталого розвитку можна згрупувати залежно від підходу, з якого розкривається його сутність. Наразі виділяють три основні наукові підходи до визначення сталого розвитку: стратегічний, процесний та системний.

У визначенні Б. Данилишина та Л. Шостак (Данилишина, & Шостак, 1999) сталий розвиток пов'язується зі зростанням матеріальних і духовних потреб населення. Однак первинна ідея концепції сталого розвитку була орієнтована не на зростання потреб, а на пошук способів їх задоволення без шкоди для можливостей досягнення ЦСР, а також з мінімізацією ризиків сучасних втрат, які можуть негативно вплинути на задоволення потреб майбутніх поколінь.

Незважаючи на різні підходи до визначення сталого розвитку, такі дослідники, як П. Варе, В. Скотт (Vare, & Scott, 2007); Б. Карпінський та інші (Карпінський, Васильків, Шевців, & Карпинська, 2016), наголошують на важливості науково-технічного прогресу (НТП) і технологій у забезпеченні сталого розвитку. Це підтверджує тенденцію до зростання значення ЦСР, пов'язаних із технологічним розвитком. Сучасний економічний розвиток на основі екстенсивного зростання вже неприйнятний для багатьох країн через брак або відтік висококваліфікованих працівників і робітничих кадрів до економічно розвиненіших регіонів.

Під час систематизації сучасних підходів до управління сталим розвитком розглянуто три основні підходи до управління сталим розвитком, які різняться своїм змістом і акцентами, але водночас взаємодоповнюють один одного.

Стратегічний підхід орієнтований на довгострокове планування сталого розвитку через формування стратегічних цілей та їхню реалізацію. Основні аспекти цього підходу включають:

- формування стратегій, спрямованих на досягнення ЦСР, розробка довгострокових планів, які враховують екологічні, соціальні та економічні виклики (Meadows, 2008);
- планування сценаріїв: врахування можливих ризиків і варіантів розвитку для підвищення стійкості організацій до змін середовища (Sterman, 2000);
- баланс інтересів зацікавлених сторін: забезпечення гармонійного поєднання економічних інтересів бізнесу, суспільних потреб і екологічних вимог (Sterman, 2000).

Стратегічний підхід підходить для формування довгострокових планів і забезпечення послідовності дій, але потребує гнучкості для адаптації до змін.

Процесний підхід зосереджується на управлінні конкретними бізнес-процесами, які сприяють сталому розвитку:

- оптимізація ресурсів і процесів: використання ресурсоефективних технологій і вдосконалення внутрішніх операцій (П'ятницька, & Григоренко, 2021);
- впровадження енергозберігаючих і екологічних технологій: зменшення екологічного сліду компаній через перехід на відновлювані джерела енергії (Sterman, 2000);
- управління екологічними ризиками: моніторинг і мінімізація негативного впливу на навколишнє середовище (Данилишина, & Шостак, 1999).

Процесний підхід ефективний для вдосконалення операційної діяльності, але обмежений масштабом впливу.

Системний підхід охоплює всі рівні управління, дозволяючи враховувати взаємодію між економічними, соціальними та екологічними аспектами. Основні інструменти цього підходу:

- моделювання для прогнозування наслідків управлінських рішень: використання методів системної динаміки, які дозволяють оцінювати вплив рішень на різні компоненти сталого розвитку (Герасимчук, 2001);
- інтеграція сучасних технологій: впровадження штучного інтелекту, Big Data і автоматизованих систем для підвищення ефективності рішень (Медвідь, 2022);
- розробка політик, спрямованих на глобальні виклики: акцент на кліматичні зміни, збереження біорізноманіття та сталий технологічний розвиток (Danilishin, & Shostak, 2020).

Системний підхід є найбільш універсальним, адже забезпечує цілісність і взаємозв'язок між компонентами сталого розвитку, хоча його впровадження є складним і ресурсомістким.

Технології, інновації та НТП відіграють ключову роль у досягненні ЦСР, адже вони забезпечують ефективні інструменти для вирішення глобальних викликів, пов'язаних із екологічними, соціальними та економічними аспектами. Сучасні технологічні досягнення дозволяють реалізувати принципи сталого розвитку, спрямовуючи організації та держави на шлях довгострокової стійкості.

Інноваційні технології у сфері енергетики, такі як сонячні панелі, вітрові турбіни та водневі системи, сприяють зменшенню залежності від викопного палива, що є важливим для досягнення ЦСР 7 «Доступна та чиста енергія» та ЦСР 13 «Боротьба зі зміною клімату» (Meadows, 2008).

Інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) сприяють покращенню доступу до освіти (ЦСР 4 «Якісна освіта»), охорони здоров'я (ЦСР 3 «Міцне здоров'я і благополуччя») та створюють нові можливості для розвитку «розумних» міст (ЦСР 11 «Сталий розвиток міст і громад») (Sterman, 2000).

Використання роботів і автоматизованих систем дозволяє оптимізувати виробничі процеси, скорочувати витрати та зменшувати негативний вплив на довкілля, що відповідає ЦСР 12 «Відповідальне споживання і виробництво» (Карпинський, Васильків, Шевців, & Карпинська, 2016).

Роль інновацій у сталому розвитку. Соціальні інновації, спрямовані на вирішення соціальних проблем, як-от впровадження дуальної освіти, забезпечують підготовку кваліфікованих кадрів, сприяючи досягненню ЦСР 8 «Гідна праця та економічне зростання» (П'ятницька, & Григоренко, 2021). Екологічні інновації, а саме винаходи у сфері переробки відходів та збереження біорізноманіття є основою для досягнення ЦСР 14 «Збереження морських екосистем» і ЦСР 15 «Захист екосистем суші» (Хаустова, & Омаров, 2018).

Внесок науки в розробку нових матеріалів, енергетичних систем і медичних технологій є фундаментом для досягнення багатьох ЦСР, включаючи ЦСР 9 «Інновації та інфраструктура» (Герасимчук, 2001). Передача інноваційних технологій від розвинених країн до країн, що розвиваються, сприяє зменшенню глобальної нерівності (ЦСР 10 «Зменшення нерівності») (Медвідь, 2022).

Сучасні організації стикаються зі складними і взаємопов'язаними викликами, такими як кліматичні зміни, глобалізація, цифровізація та нерівномірний доступ до ресурсів. Ці виклики вимагають нових підходів до управління, які здатні враховувати багаторівневі залежності та довгострокові наслідки прийнятих рішень (Meadows, 2008). Традиційні підходи до управління, що орієнтуються лише на

економічну ефективність, часто ігнорують соціальні та екологічні аспекти, що може призводити до системних збоїв (Sterman, 2000).

Системний підхід дозволяє розглядати організацію як складну систему, де всі компоненти взаємодіють між собою. Це забезпечує врахування взаємозв'язків і розуміння того, як зміни в одній частині системи впливають на інші компоненти (3). Ідентифікацію системних ризиків дозволяє забезпечити аналіз довгострокових наслідків рішень і визначення потенційних точок збою (П'ятницька, & Григоренко, 2021). Збалансованість рішень досягається узгодженням економічних, соціальних і екологічних цілей для досягнення стійкості (Хаустова, & Омаров, 2018). Використання системного мислення для розробки стратегій, які враховують динаміку зовнішнього середовища та довгострокові перспективи. Наприклад, компанії, які впроваджують сталі бізнес-моделі, здатні краще адаптуватися до кліматичних і ринкових змін (Данилишина, & Шостак, 1999). Інтеграція інструментів моделювання та прогнозування (наприклад, системної динаміки) дозволяє тестувати різні сценарії розвитку і приймати обґрунтовані рішення (Герасимчук, 2001). Наприклад, ООН активно використовує системний підхід у реалізації Цілей сталого розвитку, що забезпечує координацію дій на міжнародному рівні (Sterman, 2000).

Практичні рекомендації для впровадження системного підходу в управління сталим розвитком на рівні підприємства та регіональному рівні.

Інтеграція сталого розвитку в корпоративну стратегію підприємств дозволить забезпечити узгодженість дій на всіх рівнях управління. Використовувати моделі бізнесу, орієнтовані на сталість, наприклад, модель CANVAS, адаптовану до екологічних і соціальних цілей (Osterwalder, & Pigneur, 2010). Розробити систему показників (KPI), які враховують економічні, соціальні та екологічні аспекти. Наприклад, вуглецевий слід, рівень утилізації відходів, задоволеність працівників тощо (Цілі сталого..., 2023). Впровадити цифрові інструменти для збору та аналізу даних, такі як Big Data та IoT, для моніторингу впливу діяльності компанії на довкілля. Освітні програми для працівників підприємств сприятимуть побудові системного мислення та принципів сталого розвитку для співробітників усіх рівнів. Крім того, залучення працівників до участі у розробці ініціатив зі сталого розвитку сприятиме підвищенню їхньої мотивації.

Інтеграція сталого розвитку на регіональному рівні можлива шляхом впровадження принципів сталого розвитку в регіональні програми соціально-економічного розвитку, орієнтуючись на досягнення ЦСР, визначивши ключові сектори регіону, які мають найбільший потенціал для впровадження системного підходу, наприклад, енергетику, агропромисловий комплекс або туризм (Медвідь,).

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Дослідження підтвердило важливість впровадження системного підходу в управління сталим розвитком для забезпечення гармонійної взаємодії між економічними, соціальними та екологічними компонентами. **Системний підхід як основа управління сталим розвитком** дозволяє комплексно аналізувати взаємозв'язки між різними складовими діяльності, сприяє узгодженню інтересів зацікавлених сторін і забезпечує довгострокову стійкість організацій та регіонів. Інноваційні технології, включаючи Big Data, штучний інтелект і відновлювана енергетика є основними рушіями сталого розвитку. Вони сприяють підвищенню ефективності управління, зменшенню екологічного впливу та реалізації ЦСР. Важливо інтегрувати принципи сталого розвитку на рівні підприємства шляхом включення їх у стратегію, використовувати інновації та залучати співробітників до реалізації екологічних і соціальних проектів. На регіональному рівні ключовим є впровадження принципів сталого розвитку в регіональні програми соціально-економічного розвитку, орієнтуючись на досягнення ЦСР.

Загалом, дослідження застосування системного підходу для подолання глобальних криз, таких як зміна клімату чи економічна нестабільність та інтеграція системного підходу в управління, є необхідною умовою для досягнення сталого розвитку. Подальші дослідження в цьому напрямку мають зосередитися на адаптації існуючих методів до сучасних викликів, впровадженні інноваційних технологій і підвищенні ефективності управління на різних рівнях. Це дозволить забезпечити гармонійний розвиток суспільства, економіки та довкілля.

Список використаних джерел

- Герасимчук, З. В. (2001). *Регіональна політика сталого розвитку: методологія формування, механізми реалізації*. Луцьк: Надстир'я.
- Данилишин, Б. М., & Шостак, Л. Б. (1999). *Сталий розвиток в системі природно-ресурсних обмежень*. Київ.
- Карпінський, Б. А., Васильків, І. М., Шевців, А. Б., & Карпінська, О. Б. (2016). Модель сталого розвитку економіки: формування і порівняльна динаміка змін. В кн. *Науковий вісник НЛТУ України. Серія економічна*. (Том. 26, № 2, с. 7-21). Львів: Нац. лісотехнічний ун-т України. Взято з https://nv.nltu.edu.ua/Archive/2016/26_2/3.pdf
- Медвідь Г. С. (2022). Формування стратегічно-орієнтованої моделі сталого розвитку регіонів. *Журнал стратегічних економічних досліджень*, 6, 55-66. Взято з https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/24100/1/JSED_2022_N6%2811%29_P055-066.pdf

- П'ятницька, Г. Т., & Григоренко, О. М. (2021). Еволюція концепції сталого розвитку: управлінський ракурс. *Бізнес інформ*, 12, 250-257. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-12-250-257>
- Хаустова, В. Є., & Омаров, Ш. А. (2018). Концепція сталого розвитку як парадигма розвитку суспільства. *Проблеми економіки*, 1, 265-273. Взято з http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pekon_2018_1_36
- Цілі сталого розвитку UNDP (2023). *Sustainable Development Goals Report 2023: Special Edition*. Взято з <https://unstats.un.org/sdgs/report/2023/>
- Danilishin B., Shostak, L. (2020). Sustainable Development and Resource Optimization. *Economic Studies Journal*.
- Meadows, D. H. (2008). *Thinking in Systems: a Primer*. Chelsea Green Publishing. Retrieved from <https://research.fit.edu/media/site-specific/researchfitedu/coast-climate-adaptation-library/climate-communications/psychology-amp-behavior/Meadows-2008.-Thinking-in-Systems.pdf>
- Osterwalder, A., & Pigneur, Y. (2010). *Business Model Generation: A Handbook for Visionaries, Game Changers, and Challengers*. John Wiley and Sons, Inc., Hoboken, New Jersey.
- Porter, M. E., & Kramer, M. R. (2011). "Creating Shared Value". *Harvard Business Review*. Retrieved from <https://hbr.org/2011/01/the-big-idea-creating-shared-value>
- Sterman, J. D. (2000). *Business Dynamics: Systems Thinking and Modeling for a Complex World*. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/44827001_Business_Dynamics_System_Thinking_and_Modeling_for_a_Complex_World
- Vare, P., & Scott, W. (2007). Learning for a change exploring the relationship between education and sustainable development. *Journal of Education for Sustainable Development*, 1. (2), 191-198. DOI: <https://doi.org/10.1177/097340820700100209>

References

- Danilishin B., Shostak, L. (2020). Sustainable Development and Resource Optimization. *Economic Studies Journal*.
- Danylyshyn, B. M., & Shostak, L. B. (1999). *Stalyi rozvytok v systemi pryrodno-resursnykh obmezhen [Sustainable development in the system of natural resource constraints]*. Kyiv [in Ukrainian].
- Herasymchuk, Z. V. (2001). *Rehionalna polityka staloho rozvytku: metodolohiia formuvannia, mekhanizmy realizatsii [Regional policy of sustainable development: methodology of formation, mechanisms of implementation]*. Lutsk: Nadstyr'ia [in Ukrainian].
- Karpinskyi, B. A., Vasylykiv, I. M., Shevtsiv, A. B., & Karpinska, O. B. (2016). Model staloho rozvytku ekonomiky: formuvannia i porivnialna dynamika zmin [Model of sustainable economic development: formation and comparative dynamics of changes]. In *Naukovyi visnyk NLTU Ukrainy. Serii ekonomichna [Scientific Bulletin of NLTU of Ukraine. Economic series]*. (Vol. 26, No 2, pp. 7-21). Lviv: Nats. lisotekhnichniy un-t Ukrainy. Retrieved from https://nv.nltu.edu.ua/Archive/2016/26_2/3.pdf [in Ukrainian].
- Khaustova, V. Ye., & Omarov, Sh. A. (2018). Kontseptsii staloho rozvytku yak paradyhma rozvytku suspilstva [The concept of sustainable development as a paradigm of society development]. *Problemy ekonomiky [Problems of Economics]*, 1, 265-273. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pekon_2018_1_36 [in Ukrainian].
- Meadows, D. H. (2008). *Thinking in Systems: a Primer*. Chelsea Green Publishing. Retrieved from <https://research.fit.edu/media/site-specific/researchfitedu/coast-climate-adaptation-library/climate-communications/psychology-amp-behavior/Meadows-2008.-Thinking-in-Systems.pdf>
- Medvid H. S. (2022). Formuvannia stratehichno-orientovanoi modeli staloho rozvytku rehioniv [Formation of a strategically oriented model of sustainable development of regions]. *Zhurnal stratehichnykh ekonomichnykh doslidzhen [Journal of Strategic Economic Studies]*, 6, 55-66. Retrieved from https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/24100/1/JSED_2022_N6%2811%29_P055-066.pdf [in Ukrainian].
- Osterwalder, A., & Pigneur, Y. (2010). *Business Model Generation: A Handbook for Visionaries, Game Changers, and Challengers*. John Wiley and Sons, Inc., Hoboken, New Jersey.
- P'iatnytska, H. T., & Hryhorenko, O. M. (2021). Evoliutsiia kontseptsii staloho rozvytku: upravlinskyi rakurs [Evolution of the concept of sustainable development: a managerial perspective]. *Biznes Inform [Business Inform]*, 12, 250-257. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-12-250-257> [in Ukrainian].
- Porter, M. E., & Kramer, M. R. (2011). "Creating Shared Value". *Harvard Business Review*. Взято з <https://hbr.org/2011/01/the-big-idea-creating-shared-value>
- Sterman, J. D. (2000). *Business Dynamics: Systems Thinking and Modeling for a Complex World*. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/44827001_Business_Dynamics_System_Thinking_and_Modeling_for_a_Complex_World

ing_for_a_Complex_World

Tsili staloho rozvytku UNDP [UNDP Sustainable Development Goals] (2023). *Sustainable Development Goals Report 2023: Special Edition*. Retrieved from <https://unstats.un.org/sdgs/report/2023/> [in Ukrainian].

Vare, P., & Scott, W. (2007). Learning for a change exploring the relationship between education and sustainable development. *Journal of Education for Sustainable Development*, 1. (2), 191-198. DOI: <https://doi.org/10.1177/097340820700100209>

ISHCHENKO I., ZHDANOVA-NEDILKO O., BOLSHAIA O., BABENKO I.

Poltava V.G. Korolenko National Pedagogical University, Ukraine

SYSTEMATIC APPROACH TO MANAGEMENT TO ENSURE SUSTAINABLE DEVELOPMENT

The article considers the concept of a systematic approach to management as a key tool for achieving sustainable development. The basic principles and components of the systems approach are analyzed, as well as their role in ensuring harmonious interaction between economic, social and environmental aspects. The necessity of integrating systems thinking into management practices to achieve long-term sustainability is substantiated. Modern approaches to sustainable development management are analyzed and innovative concepts, methods and practices aimed at ensuring harmonious interaction between economic, social and environmental components are explored. Attention is focused on the implementation of strategic, adaptive, technological and socially oriented approaches that ensure the effectiveness of management in a dynamic environment. The role of innovative tools, such as modeling, forecasting and the use of modern information technologies, in improving the validity of management decisions is considered. The advantages of integrating different approaches to formulate sustainable development strategies aimed at achieving a balance between economic efficiency, social responsibility and environmental sustainability are highlighted. The article also analyzes the applied aspects of the systems approach, demonstrating its potential to increase the competitiveness of organizations and contribute to global sustainable development goals. The results obtained can be used as a basis for developing new management methods and improving existing practices aimed at ensuring the long-term sustainability of organizations in the globalized world.

Key words: *systematic approach, management, sustainable development, sustainable development goals, economic sustainability, social responsibility, environmental sustainability, strategic planning, adaptability, innovation, modeling, forecasting, competitiveness, long-term sustainability.*

Стаття надійшла до редакції 11.09.2024 р.